

i Europa, og jeg troede endog saa netop at have brugt saa godt som de selsamme Ord, som han om Frankrig og England. Jeg er derfor meget overrasket ved at høre, at hans Ytringer skulle tages som alvorlige; men jeg tilstaaer, jeg søler mig aldeles ikke fornærmet; det skulde da være ved den Hentydning, det forekom mig, at der gjordes til min Livsstilling. Hvad jeg anseer for rigtig, vil Thinget forlængst have erfaret, nemlig at Sagen stilles lige for Kunsten og for Literaturen. Naar den høitærede Indenrigsminister mener, at jeg herved har overseet Publikums Interesse, saa har jeg netop, troer jeg, svaret, at Ingen kan have større Interesse i Kunstværker, i disses Udbredelse og dermed Kunstsmags Udbredelse end i gode Kunstfæbers Udbredelse. Jeg har ikke hørt noget Svar herpaa. Jeg gad nok vide, hvad man vilde svare en stor dansk Kunstner, og heldigviis have vi saadanne og have havt saadanne, en Kunstner, der maaskee havde hele sit Atelier fuldt af udmærkede Værker, maaskee et heelt Museum, naar han i Samtale med en udmærket dansk Forfatter faldt paa at spørge, hvad Grund der var til at gjøre Forskjel imellem Thorvaldsen og Dehenschläger, om Thorvaldsen vilde finde sig tilfredsfuldt ved, at Dehenschläger forfikkede ham, at det Offentlige havde større Interesse i, at Thorvaldsens Arbejder kom ud i Verden i Afsløbninger, end i at Dehenschlägers Værker bleve læste, og at det var Grunden til, at hine kun havde Ene-ret i 10 Aar, men disse i 30. Jeg troer, at et saadant Sprog ikke vilde være tilfredsstillende, og det er Grundtanken i Alt, hvad jeg har sagt, og det er den Grundtanke, der forlængst seirede der, hvorhen vi Alle gjerne see i disse Henseender som til Centrum for Kunst og Literatur i Europa, til Frankrig og England. Men affee fra og oversee denne Sags Stilling i hele det øvrige Europa, forekommer det mig ikke, at vi bør gjøre. Den høitærede Minister har iøvrigt selv henledet Opmærksomheden paa, hvor vigtig netop Døds-glebliffet kan være for en Kunstner og dennes Efterlevende, at det er et Dieblif, der samler Interessen for hans afsluttede Virksomhed og Arbejde, og naar den høitærede Minister mener, at 10 Aar maatte være et tilstrækkeligt Tids-

rum for Familien til at udgive den Af dødes Værker, troer jeg, at hvad Kunstakademiet har oplyst om, at det hender, at saadanne Arbejder ligge i 23 Aar, og da først finde Affæring, turde indeholde et ret tilfredsstillende Svar. Jeg skal derfor rigtignok gjentagende anbefale min særlige Endring til § 2. Forsaavidt den høitærede Minister med Hensyn til § 3 antager, at en selvstændig Beskyttelse var nødvendig for Udgiveren af Kobbertryk, Steen-tryk m. v., tillader jeg mig at bemærke, at det forekommer mig tilstrækkeligt, at han har Kunstnerens Ret, og forsaavidt det er bemærket, at § 9 kun skjærmer Den, der bliver forurettet, og at, naar man ikke i Lovens særlig havde udtalt, at ogsaa Udgiveren hørte til dem, der kunde forurettes, var Lovens Værn utilstrækkeligt, da vil den høitærede Minister vist ikke have overseet, at det ikke er Kunstneren alene, som § 9 skjærmer, og at det ikke blot er Kunstneren, der i Paragrafen kaldes den Forurettede, men ogsaa hans Efterladte, eller Den, til hvem han eller de have overdraget deres Ret. Har Kunstneren altsaa overdraget Retten til at udgive et Arbejde i Lithografi til en Anden, har denne Ret dertil, og krænktes denne Ret, hører Lithografen som forurettet ind under § 9. Hvad den ærede Landsbhingsmand foran mig (Jacobæus) bemærkede om, at det vist vilde være rettest, at der foretoges en Rettelse i Udtrykket „mekanisk Vei“, at man ved Siden af samme optog: „ved kemiske eller galvaniske Kræfter“, skal blive Gjenstand for Udvalgets Overveelse. Derimod antager jeg ikke, at „Offentliggjørelse“ er et uheldigt Udtryk. Der er nemlig lige foran talt om, at Kunstneren har overdraget sit Værk til Gjengivelse ved Kobberstik, Steentryk, Træsnit eller lignende Kunst, hvis Frembringelse kan mangfoldiggjøres ad mekanisk Vei, men Kobberstikkeren og Lithografen mangfoldiggjøre det kun for at offentliggjøre det. Det er derfor vist ganske i sin Orden, at der er sagt „Offentliggjørelse“.

Udgang: Jeg haaber, at dette Af snit vil komme til Afstemning endnu i dette Møde, og jeg skal derfor tillade mig kortelig at erklære, at naar jeg i Udvalget ikke har villet gaae ind paa Mindretallets Forslag om en Forhvielse